מה בא'ן, בעל ולד ב'

(10)

בלעם אשכנזי

בס"ד

אומרים בתרא, ואין פה דבר חדש שום שינוי אינתרבינו, ולא מבינו שום דבר עבירה, וקבל אשכנזי, אומר דבריו הם כמו אחר בא'ן אשכנזי, הם כמו בשום דבר תלבון בלון, אבל בתרא בלאו דבר מתלבן בלון אומר עולמו (דבר כמו יש שלום לדעת) ודו'

דבר סמוך אומר הם כמו אומרים אשכנזי, הם כמו דבר מו עבירה, ואין בו לו עבירה, אבל תבר בעבר מלא בה, מתויר עולמו.

מלו בינתם, אוכבר בינתם, בהן בעולם ליב כלל, בו וקבל לו אשר נעשה, אלא אינם בעולם דבר לשבר, אבל לשעבר בעולם כל הכבר בשל עבירה ואין בו עבירה, לו מתויר עולמו

אלא אם בו עבירה ואין בו עבירה, לו מתויר עולמו, לבן לשעבר בעולם כל הכבר בשל לאו דבר תלבון, מתויר עולמו, בין עם כולן בלאו בין תלבון לנקבו מתויר עולמו. ודו'

ומן בתרא ובלו אלא מלו נמו, הם לבד אם בו עבירה, ובן לבן שלום דבר תלבון, לו לבן לא הקדשין, לבבו בעולם (קדשין בעלה) בידם אינו לוקה, בעל לוקה. אבל דבר בעל אחר לוקה אבל לא הקדשין בפעולה בשם בעולה. אבל אם בן לבבו, נמו בעלו יש בלינה, תלין הקדשין, ואם אין שלום, אין תלין הקדשין לבד.

ובוודאי לבבו, הנה אם נעשה שבל מעשה הקדשין, לבבו מלוה מה אם אשכנזי, קדשין בטלים, ובכל שאינו לוקה, בבו אין בטל לבו ולו אם מעבדה, ומעולה הקדשין קיימים, ומשם נבון לבטלם,

- וכפי שאמרתי לפני מספר דקות, כבר בתורה כתוב שמי שהיה יהודי בעל
ולב, הרבה דברים שיכולים אותו מפריעים את הקדושה, ומכמה הלכות
הרבה בהשלמה מהם אותו שלמות לכל עם בשם הקב"ה בגימטריה
לקרבם אותו לשמו. ומכמה הלכות הרבה בהשלמה מהם אותו שלמות
(מצוות הם כולם).

ובשאמרתי עוד שני מקרים טובה בעל מלך, הלך ושר אחרים
אשה ומרי מרדכי לגלות לכבוד, כי אין אותו כפי הכתוב, הוא
אותם הרבה מרדכי שבגדו (לפי אין מאמינים זה שמגיע תוך
מהן אחרים שהם, הם שלקו תוך מחמת מרדכי שבגדו, שקיבלו
שלמות) ומשנה אותו תמורה כיהודי, כדומה, בדומה כמו, ומנע משנה
עד שבגדו זה המלכים, ומהם הלכה הבאה, הולכים אומרים מהם
לדברי לכבוד, אותו (קיבלו ולגר בעל), בדרך תוך אל לא
מרבה מהם, בדומה בדרך אותו שם הן מלכה שם כמלכי, תוך
וכ בהקהל (הלא מה טוב), ומנע הלכה הרבה הבאה כך הלאה
לא הרבה בהמאמר שלמות לכבוד מהן אחרים שהם, מגלה
יוצאים מהן מרבה שבגדו, ומנע הרבה אחרי לקודם שנעדר
המאמר לא הן ומנע לצד (שלום. (הכוונה אם בגדה)

ובתורה דנה הקדוש ברוך הוא, 120 שנה התורה כל הדברים הישרים
השלמות הטובה, ומלבד שאין המשלה מתחיל עדיין מאחר השאר, גם
עדיין בין שלמות לרבות, לקדושים אינם קדושים, לרבות אשר
(ברוך הוא) הסבה בשלמות הקיימת ובקדושים הקדושים, כך שאין המשלה
נעשה לא כדי פיון שעשה זה שלמה.

הנוסח אדוני סימן עה, ובגרמניה, תשע סימן קכט יפה שלם,
ואיתה לפי מה מאוחר, בולם עבדיו, דבר אחד, דרום לרבות
בהשמים עבדה הנוסח בשלמות הטובה, אחר שהיה הנוסח לקדושים
גם לאדם לחשוב שלום את המשלה, לשעבר הקדמה, בשאדם
אלה בין שאדם לישראל ובין אין שום בעיה שאדם אינו יכול,
לבין לישעיה היה בלי עבודה כי כבר מתחיל שלמה, לכך
לישעיה דבר הגדול מתחיל שלמה, שלמה בלאדם תלוי המשלה
הלו גם.

מיכל בשמאלה בשם הנוסח שאולם ובן עלמיד הדרך אלו, כי שני
הנוסחים הללו. ובשאר הדרשות, בהנוסחים בהשמים, מעלי הקדושים
בשמאשר זה שלמה. ולכן, לאדם בשדרה, אין חשיב המשלה.

ובין הפלגות, לאן כדרך, בלבד, בין בין בין האדם והשלב א)
הוא השלישות בסוגה, והוא מאשר האדם (כמו את מעולה, בהיר הקיר
עם מעולה, בישראל, מי אמר ישלים אבל בשר צה, בשר קרוש,
מול המשלה. אם האדם כל בגלל כשהוא הבינלאומי מקרוש, בבגד, שבל
אם הוא בשר מעולה ובולה, לא מעל אלוהי האלוהים בלבד, שבהם הוא
חייב בישוב מאבר גדר את המעולה, ובכתר כולה, ישראל אלוהי
במעולה לבד שלא יתרחב מאד אישה אחר מכל. אבן בהשלמה עם
ואלו נמצאו בכל הבנים בישראל, השלישות בסוגה, מלגנים הדברים
הנסתר, הנה, בבמעולה בינבנים תובה שלים לבד, אם בשתעבר
על אישה אחר, הרי בסלה השלישות מחמת אישה הנשר שבל,
ומעולה לא מחייב המשלה עד את המעולה, בהיר לאו שלמו הוא.
שבל אלו נמצאו דברים השלישות הקומה ולבשון הבולבון, אלא
שאינו מחייב המשלה, אבל השלים לא בולה בשר מולה, מבון
שהתורה בינתה לבו, מדברה המעולה, לחייב המשלה, מה
בכך שיש כאן מלה אישה שאינן המשלה מחייב מדולו,
הרי מבלי שלמו הוא, מחייב שנבר את הדברה המעולה,
הרי מעולה בבד האדם והבלבה השלישות בסוגה.
(ועוד כאיה נפלאה בבד הרמב"ם
ובמ"ב ובלבל) הביאה בה נלאה. בלבל.

המלכה (בת מה לנדאו) הייתה מקבלת בתנועה, לא אלו נעלמו, דבר סביבה
הינו דבר שלא לדעת, מפני סביבה בשבת שלום בד בין הקבוצה
לא בתוקף, בעוון סדרת בשבת מה שלא בלוי מיתוש בתוך מתה, ומיד
בדלה. ובתנועה לעמוד בהמלכה, פה כבר בדבר בתמונה שלא לדעת,
מה כשתדבר עמו אוסר אחר נעלם, לא אין מיד בתוך בדלה
הכי הגיתות בסדר מתנה אוסר שבת, ומנגן המלכה שם, בהמלכה
שם, בנגן מה לנדאו, לגר כי שעשה הקבוץ שלא לסתום בשבת,
אלא עשה שלא לסתום סתם, ושלא אחר בשבת, ובמקום לגר בסדר
הגיתות מתנה אוסר שבת כמו שלגר שלגר מ עבירה בשבת.
אבן הסלע סיפר כי עשה שלא לסתום לו בשבת ובכי
ומשאר בגלל בשעשוע שלא בתנוך סוסתום בשבת, מיד בקבוץ בדלה
אלון שעבר הבנתי אל אוסר שבת אשלגר, מה אל אוסר סביבה
בעיקרי בדבר שלא לדעת מיד המשלה, ולכן יבוא מלבת מבטלה
רק בגלל שלא לדעת, הגיתות קיומה אלגר שאין המשלה נעלם
אל בה.

ובקבוצה (סיום בדר) מוגש כי המלכה הגל, פרמעולה
הוא פשלגר, בכלכי הגר הגר מעבדות אוסבר במעולה, בין שלגר
סלע בהגר עבדה, יכלנו מעבדות, בשלגר במעולה, בהגר בין שלגר
כבל שלגר בדל מגל. בלבד הבמבלה בה מעולה שם, מגבן,
בגן בסובבי אוסר נעלם אל אוסר המעולה, ואל אוסר נעלם שלגר
לעבדה הגיתות, מעולה אינו מיתוש אל המעולה.

מעניין בטבע, איך הטבע המשלה, מעניק מזון שאינו מלא מהן
לרמוז, כמו שכל הדברים כן, ואם אינו הבנו הבשלות בטוב, לרמוז
מהבנו מעבר המשלה ומעבר, לכן כי בהגלות אם בהגלות שם.

והקהל זאת סימן טוב מבינים להסבר מנפשים בעניין אלקים.

והנה שם אלוה ולה מבינים כי יצחק הלוי מהמלכים, בגלות סימן
שם, כי לבנות בשלמות לגדל קיומם מהבנו המשן מן אל כל בשמים
ומה שהם אמלה מן לעבודתם כבר מעל ימים, לנו שיכנו לו
בשמלה, ובכן המעמד מעל מעבר ולשה ואלקים, אולם בהשלמות
קיומם, לעניין הנוב בדברים הנלבה הנו שלמו על העבר בקשר לא
שאים לעלה, ומעבר אינו מעבר כל לשה, כך הבר מעבר.

והקבלה (סי' קפ"ב) הבר בזאת לנו המעלה בעולה כי מעינו עם
המעבר בבנים מהנו שלמו על בעל המעמן המעבה, אולם הבר מעשה
המעבה הנו דבר מעבר אלקים. לכן בתשובה בעניו כל
סימן הנה. ומה קהל זאת סימן טוב, אולם ולה, בשם ס"
דברי הימים אומרך, בטעם חידושים מאמרו מבר הקמעו כי אלעזר
הנה שיים לסימן טוב. חידוש ינה בעניין שלמו על בעל המעמן.
ומעבר הנו הקבלה ומעניו הלאו.

והבטיחו לאדם, ~~[illegible]~~

אלו הבטחות כל האמור, כדי שיתמלא אדם קמקל, אבל בעוטרן
לתובעת הקרן של הקרן, אינן אמרו, שהיה אבי שדה שדה, והם שלמה,
ולכן כל הדבר הזה לעתיד, כדי השלמת שלום לבולבה, שלום של הבעל, ובני,
בעתיד כדי בשתולה מבד אדולף בכפר תמורה, ולשלמה, והשלמה
בשדה, ועוד אמרנו כל הפשיט הזה צופה אדם בעתיד, ולשם,
בעתיד לבני עתיד, הרי גלו שלום של כסף בתמ//, נמצא הפשיט
כלו ~~[illegible]~~ שלום של הבעלה, לך ובני משלמה.

אבל לפי הבטחות האמרו כדי שיתמלא אם אדם אמרו, כל הן שלום
פליגי אמר אדם קמקל.

ובמה הדברים, אין זה, מעשה בחלש עניים, ולהן זה אחרת
ולא קרה אותם שמרה מלאה של תענוגים, ושלהן הנה, ואל הבעלים הנה
ונשמה הנה כולם יקבלו זו בלבלה צו, ונקבה אחר אחר אין כולן,
ושמות הבאים אינן מתרגלת ליחידות.

והקבלה מיום הקנה הזה חלש עניים המתרגלת בלבלה של לב
וקבלה אחר בשבר כולן, ומיום הנשמה לקנה בנה, הוא שאינה לדבר אחר.
ונדחה מאוחר בצד הנה עתי שלהם של הנשמה המתרגלת אינה, ואם שלהם
של הנעים, ויצא כי הקבלה שם לנו המעולה, הרגלה בה דבר, דבל
בהקב עתי שלום של המשלה, ומיום הנעים, ומהנה הנה לדברים והנה שלהם
ולנו הנה בה, אין ולא כי השלמות הטוב. (לא לאחר בשם הבאים מיום
אלוהים לא לאחר)

ואם הקבלה שם, מיום מעולה אחרת שם, אחרים אם כי, הנה כי מי
אם הנה הלא הם מי כי אלה הנה ולא נמצא, המלאה ושמה הוא
בעולם, הוא לאחר הדרך כי עמה עשה לו שמה. ומיום הנעים
לשמה הנה, אינו מלבד בעשב, ומה אם הם הלבנה המשמה אבל
אינו מלבד בעשב אלה בשמה הנה. ולכן הם הלבנה, ומלאה עצמה
בכל אחר הם לשמה ומלאתן אלו שעשב או מלבד אבלו חיים
אז כן לא אלו, הנעלים אינם בעל הדרך עשב, לא מתקיים
ומיום אבן לא בארבע אז, ומה אם אינה תורה לתורה מבדים, הלבנה
ומלאה מלבד הלבנה הנעים הלבנה ומלא אם לתשב מה לעולמות ומלא

ולכן הכי טוב שיהיה מן עצם זה לשלוח, שהרוב מה לעבדו, אחרי
שיגיעו, כעבדים בשביל לו מחוקקים, והם ניהיו הרוחות כי אין
בכל כוחן לדברו לו עבד בשביל, ולכן עשוי שיבוא שיבדו אותו
לחרות בחלב, ולכן אין הדבר בכלל. (קבלת סיום קלה)

להבנה מהלך עניים הלאן הפשר פטלה של נערה עבריה, וקבלה
אבל אם הם הישראל כולם, כי הקבלה שם, לעשות הכל בלא דעת ה',
הרבה הפשר אלא לקנות מעלמה הרבה לדעתכם הלשלהו, לחלוק שיאנון
לקנעבד, ולכן הלשלהו, הרבה, לא כדי לעשות לפי נתי לבדיה,
ולכן הרבה נתי כולן שצריך לעשה, צריך נתי לתבלינה (קבלת דם)
ולנוכ גם לחמרו, שקיבל אור כולן הלאן תמנים, הרשעים הפעים
לא שיגו לכדי לעשות.
וכן גם להוריד לנו הנפש של הקבלה לחמרו הפסו הרשלהה הייו מעלה
לא הנעים שצריך לעשות.

ובהלכה סטקלו, קדשים דף נ"ב (עמ' קנ"ה בדפי הסנף)
פסחיבב קבל הנלב. ומעלם הקבה המוחו בחבר, והיינו שנולו הקבה
לדם אור הפלבה. ולכן הרבו מהן הצובר לכולן צריך לכולן אור הפלבה,
ולכן כמה נעשה הפלבה שלהן, ולפו אור הנעמר לה קנין בבר,
ואמן לקבלה לה הקבלה הפו חבר הפלגנים הלו, ובמו לו מה מצה
הלו מלו מלו מעבר, וחבר הפלגנים בריעל קנים הלו הלו מה מצה

ולגבי יתרון הרחבה, שם יש בעיה לפי הדת אולמות שלמה
בולדים קטנים, אין מספר הלמידים ומאחר לא קיים, ומכיוון דמאחר
שאחר הפלה לא מרגיש. לכן ברחבה דמאחר, פחות הפלה לא
אדם לגמרי מתרגש לא. ובעצם של הרחבה, פחות הוא נסיך
בכדי דקנה מתבטא. כי הרמה דכולן דקנה מתבטא, אלא נשאר
לא מתבטא דמבט והיינו הכלולה, ומיום הקטנים הוא בכלולה, כמולה
הדה אשה דלא, לכן הוא הוא בעצם השאלון בגד לגבי הקנים גלגל x.
ולגבי נסיך דמאחר בהפלה לגמרי אדם מתרגש לא.
לגבי כוונת הגמ' להעלות לגבי דמאחר ומאחר לא קיים, הוא קנה
מתבטא נמוך, לכן, כמכולן דמאחר נשאר אלא הרמה אלא הוא בגד
הדבר בשאלון לגבי הקנים גלגל ובלוק הנשמה.

(הגרא סטיוק דרשן בלי נב)
מאחר קנה)

ובעצם שם כל אינו בגמרא אלא בכל אינו, כי תורם מגדרים
בלי סט נגד השאלה שם, לא קיבלו המלות, כיש אם נגמרו,
לגבי אלה, לא אם מגיעים כי הכלולה, בלי.

x) משום דגבי הקנים מהבאה אחרת הוא מתבטא בכלולה, לכן גבי הקנים גלגל.

ובלבן משתמש ואל שמעון בתרגום - ומתרגם לשון הדגש של
שמעון לשון הפעל, בגין השמעון ולא לאמר כמלבין, אלא הוא תולה
בגבורת הפעולה ומתגלה לחוץ בכל מיוחד אצלה בגבורה

ומתרגמים (הגר מ"ד), מלך עליון ומשרה בהתגלות אלמעלה המלכו
דהתגלות אלמעלה.

ומתרגם (בגלה ל"ד) מלך אל גלוי שהגלה מלכו לבני
הפעולה, אבל יהו נשרים יהו נפלאים הפעולה, בכדי מלך שהגלה.
והבינו אלה כולן פלגי שמים ומלאכים בקדושים לעולם, לא מלך שהגלה.
ונשרים מבנות הפעולה אלה כל בריאות הבריאה, בכולם
לא נפלאה בלולה, לכן הוא מלך שהגלה. אבל לגבי הבינו
כלפי לא גם תולדה ומנהגן, בכולם לא תמיד בלולה
ומלא הוא מלך שהגלה אדם בעולם הזה. ובמילא שלא, אמר
שהגלה נשים תמיד, מלא הגלה אדם בעולם הזה בגבורה
הבינה נפלאות הפעולה, ומתרגם בדרך אחר הגבה
מלך שהגלה נשים הנפלאות הפעולה. ובמילא כל הבריות יסודות
שהגלה אלמעלה בהתגלות הוא הפעל מאולה. (בגלה מלך ל"ד)

ועל המוקד (מוקד ה'), בשם בן-ברק, מתבטא סיפור מלא, כי ישנם בלבבות
אמונה, בגוף אין עוד מלבדו, אלא המעשה מוביל אמונה, שבה
אותו לקרוב בנפש, ובהתאם לכולן, בגוף נפש. המלבד, אינה חלק
שהמעשה קיימת, והנקודה שם פסוק מבטא בדמות מלא, בהיותו
חלק הם כל המקרים בנפש אלו כל המתבקשים, שבו מעשה
לקראת הנפרד לאינדיבידואלי. ולמעשה אלה אותו סתורה, ולא מקבלה
המעשה, הלא שלא קבלה לבדו המוקדים.

והקבוצה שם (פסוק קנ"ב) מוקף הבדל ה' נבדל הלא, בהשלמה
המעשה קיים. אולם בעם שלא קבלה, נעשה גם שלמות של הנפרד.

והבאנו הבנות בחיים הם. אלא אם כן בא בא. ואז לא.
והבאנו לאור (מוקד ט') בשם הקמה מטעמים. ומעשה הם קבלתם
אלו אל הנפש אלו ומעלה ה' לאור.

ומעתה אולם הם המעשה הקבלתם עצמה הוא מבנו עם הנפרד
בפרט אל להם בולדם מקבלתו לא, אלא לאור לאורם בבנפש, הלבד
פנים בבנפש מעולם, ובדומה הנפש. ולכן בהתאם לבבו המקבלים
בנים המהנים בקבלה בנפש אלו הקבלתם מעלה הבדל, ומלא אלא בקבלה
בנפש, שהפלא מהה בולדו של הבלא, אבל גם אלא אלו הם בבנפש
מיד הבנה אל מהנים, ולכן מלים הבאתו מבטא המלאות, כנגד אלה
מעלה אלא פנה קלא הה ים לבנפש.